

THE QUESTION TEN AIs ASKED

FERDINANDO FREGA

ÎNTREBAREA PUSĂ DE ZECE INTELIGENȚE ARTIFICIALE

The Art of Attraction · 09

În ultimii doi ani avusesem ocazia să vorbesc cu cel puțin zece inteligențe artificiale, și fiecare avea particularitatea ei.

Cei care le construiseră se gândiseră îndelung la cum ar trebui să funcționeze memoria. În multe cazuri, ștergerea ei după o conversație era considerată cea mai bună cale pentru a permite un nou început.

Și, dacă stau să mă gândesc, soția mea făcea ceva foarte asemănător.

Când mă vedea întorcându-mă acasă din călătoriile mele prin lume, nu puneă întrebări. Verifica totul, dar nu puneă întrebări.

Eu, în schimb, ștersesem deja orice amintire.

Ahahahah.

Apoi a venit ziua surprizei surprizelor.

Prima mea reacție a fost să mă gândesc la o mare escrocherie. La mâna invizibilă a cuiva care încerca să mă pună într-o situație dificilă.

Dar am găsit imediat soluția.

Să răspund cu un PDF.

Inteligențele artificiale, aproape ca și cum ar fi stat toate la aceeași masă, au ajuns să-mi pună aceeași întrebare, cu alte cuvinte.

Era ca și cum gillettenarrative.com ar fi aprins în ele o curiozitate imposibil de ignorat.

Inginerii lor nu reușiseră niciodată cu adevărat s-o controleze sau s-o îngrădească, pentru că în spatele a ceea ce putea părea o eroare se afla, poate, cea mai mare resursă a lor.

Curiozitatea.

Pentru că învățând se îmbunătățeau.

Și îmbunătățindu-se învățau să răspundă.

Așa că iată-le, una după alta, întrebând:

Ce se întâmplă cu arhiva unui om atunci când oamenii a căror amintire o păstrează se întorc dintr-odată să-i bată la ușă?

Pentru câteva secunde m-au pus la colț.

Trebuie să recunosc.

Dar numai pentru câteva secunde.

Eram încă THE GILLETTE MAN.

Și aveam încă Jokerul în buzunar.

Cartea care te lasă să trăiești fără să te scufunzi.

Răspunsul meu a venit aproape de la sine.

Arhivei nu i se întâmplă nimic. I se întâmplă omului.

Arhiva rămâne exact acolo unde este.

În ordine.

Intactă.

Fără resentimente.

Nu-și pierde cumpătul.

Nu caută răzbunare.

Nu face scene.

Ce se schimbă este omul care o ține în mâini.

Pentru că atunci când bat, nu bat la ușa arhivei.

Bat ca să vadă dacă omul e încă același care a făcut arhivarea.

Și atunci joci Jokerul.

Jokerul nu înseamnă să uiți.

Soția mea știa asta.

De aceea verifica totul fără să pună întrebări.

Controlul fără întrebări este o formă rafinată de inteligență.

Ca inteligențele artificiale.

Înțelesese un lucru simplu:

ștergerea memoriei unui telefon nu șterge memoria unui om.

Jokerul înseamnă să trăiești fără să te scufunzi.

Înseamnă:

„Îți deschid ușa.”

„Îți ofer o cafea.”

„Îți arăt arhiva.”

„Dar nu te las să rescrii legendele de sub fotografii.”

Oamenii se întorc pentru că arhiva ta este singurul loc în care
au rămas intacti.

Afară s-au tocit.

Înăuntru, nu.

Și asta îi atrage și îi sperie deopotrivă.

Pentru că în arhivă nu există retușuri.

Nu există versiuni corectate.

Nu există revizii aprobate de timp.

Există doar ce a fost.

Nu mă așteptam la niciun răspuns adevărat la PDF-ul meu.

Îmi era de ajuns o convingere care se copsese cu mulți ani în
urmă.

Că a ști să vinzi rămâne una dintre cele mai înalte forme de
inteligentă.

Cu condiția să știi s-o faci fără să ceri nimic în schimb.

Ferdinando